

efterhånden har udviklet sig, hvor statsamterne ud over de krav, som følger af loven, tvinges til at løse stridigheder, der ligger langt herudover, og i stedet henviser den form for stridigheder til civilt søgsmål?»

Begrundelse

Efter loven er det statsamterne, der afgør, hvorvidt og i hvilket omfang et barn skal have samvær med den af forældrene, der ikke har barnet boende til hverdag. Disse sager har altid været tunge, fordi det er barske følelser, der kommer op til overfladen hos forældrene, men statsamterne kunne tidligere nøjes med at træffe afgørelser med direkte relation til lovens tekst, hvilket stemmer overens med statsamternes status som en juridisk myndighed. Det er imidlertid spørgerens opfattelse, at den administrative praksis gennem de seneste år har udviklet sig således, at statsamterne nu også tager stilling til en række spørgsmål, som efter spørgerens opfattelse burde løses af familien selv. Det drejer sig f.eks. om barnets fritidsinteresser, beklædning (hvor mange par sokker skal barnet have med til en weekend, en forlænget weekend, en uges ferie osv.), ønsker om ændring af hente og bringe tidspunkter af helt bagatelagtig karakter, reduktion af børnebidraget for småudlæg til tøj, sko osv. Det er spørgerens opfattelse, at statsamterne burde gå tilbage til den gamle praksis, hvor statsamtet alene holder sig til lovens tekst. I dag bruger forældrene statsamterne som evig kampplads for deres stridigheder, hvilket ikke oprindeligt er hensigten. Det koster det offentlige mange penge og slider meget på medarbejderne i statsamterne. Spørgeren ønsker derfor med spørgsmålet, at ministeren lader statsamterne gå tilbage til den tidligere ordning og alene holde sig til loven. Derefter kunne forældrene så henvises til at få stridighederne afgjort ved civilt søgsmål. Alternativt kunne der indføres et gebyr på f.eks. 1.000 kr. for hver henvendelse, forældrene rettede til statsamtet, hvilket nok skulle fjerne de fleste af klagesagerne om småting.

Svar (29/4 02)

Justitsministeren (Lene Espersen):

I begrundelsen for spørgsmålet er der henvist til, at statsamterne efter spørgerens opfattelse i dag tager stilling til en række tvister mellem for-

ældre om deres børn, som statsamterne tidligere ikke skulle tage stilling til.

Spørgeren finder, at forældrene selv bør løse en række af disse spørgsmål, og at det er unødigt ressourcekrævende for de involverede myndigheder at træffe afgørelse om disse spørgsmål. Spørgeren foreslår derfor, at der indføres en slags »bagatelgrænse« for behandlingen af sådanne spørgsmål, eventuelt kombineret med et gebyr.

Opstår der uenighed mellem forældrene i forbindelse med en samværsdag, skal statsamtet i medfør af § 28, stk. 1, i lov om forældremyndighed og samvær tilbyde forældrene og barnet børnesagkyndig rådgivning med henblik på at hjælpe parterne til at løse konflikten under hensyn til, hvad der er bedst for barnet. Statsamtet kan dog efter § 28, stk. 3, undlade at tilbyde sådan rådgivning, hvis det i det enkelte tilfælde findes unødvendigt eller uhensigtsmæssigt.

Viser det sig – trods eventuel børnesagkyndig rådgivning – ikke at være muligt for statsamtet at opnå enighed mellem forældrene om samværet, træffer statsamtet efter § 17, stk. 1, i lov om forældremyndighed og samvær efter anmodning afgørelse om omfanget og udøvelsen af samværet. Statsamtet kan samtidig fastsætte de nærmere bestemmelser om samværets omfang og udøvelse, som findes nødvendige i den enkelte sag. Afgørelsen træffes efter, hvad der er bedst for barnet.

Statsamtet fastsætter i samværsresolutionen det overordnede omfang af samværet, ligesom statsamtet bl.a. kan træffe afgørelse om, hvornår samværet skal foregå – f.eks. på hvilke ugedage – samt hvor og hvornår barnet skal afhentes til samvær og afleveres igen.

I nogle samværsager kan det herudover være nødvendigt at fastsætte, hvordan den nærmere transport af barnet mellem forældrenes bo-pæle skal foregå, herunder om den forælder, som har barnet boende, kan pålægges at forestå en del af transporten, eller om barnet vil kunne gennemføre transporten på egen hånd, f.eks. med DSB's børneguide-ordning.

Findes det nødvendigt af hensyn til barnets bedste, kan statsamtet endvidere fastsætte nærmere vilkår for samværets udøvelse. Der kan i den forbindelse f.eks. stilles vilkår om overvåget samvær eller om, at samværsforælderen skal dokumentere at være stoffri, ikke at have indtaget alkohol eller fortsat at være i behandling for en psykisk lidelse.